

lovgivende Magt og Administrationen fandt en afgjørende Grund til at fraraade det høitærede Landstthing at gaage ind paa Lovforslaget, finder ubetinget sin Anvendelse paa § 2 i det Endringsforslag, som er stillet af den ærebe 1ste Landstthingsmand for 5te Kreds (Drejer).

En æret Taler bemærkede, at min Optæren under første Behandling hos ham havde fremkaldt den Formening, at jeg i Grunden var gunstig stemt for Lovforslaget, og søgte sin Grund hertil i det, som han kaldte det Mæglingstilbud, jeg havde gjort, ved at love, at ville ordne Sagen, som det blev udtrykt, paa den samme Maade, som Lovforslaget tilsigter, ad Administrationens Bei. Det kan ikke Andet end være mig særdeles behageligt at see, at min Udtalelse, ligesom den fra min Side stete med det bestemte Forsæt at bidrage, hvad der stod i min Magt, til paa en tilbørlig Maade at komme Dufferne og Trangen imøde, ogsaa er bleven modtaget paa en saa velvillig Maade. Men jeg troer, at jeg udtalte mig bestemt nok, og jeg skulde feile meget, om jeg ikke netop sluttede mine Bemærkninger med de Ord, at jeg maatte fraraade Thinget at gaage ind paa Lovforslaget; og den Omstændighed, at jeg troede, at der kunde aabne sig en Udvei, som kunde lede Thinget til ikke at indlade sig paa Lovforslaget, antydede vistnok ingenlunde, at jeg havde Tilbøjelighed til at gaage ind paa det. Det Samme finder fuld Anvendelse paa § 1 i Endringsforslaget, det vil sige, forsaavidt jeg holder fast ved den Anskuelse, at den lovgivende Magt gjør et Obergreb paa Administrationens Gebet, ved at ville sanctionere et Forslag som det, hvorom Taleren er. Jeg skal imidlertid for et Dieblit affee derafra, og idet jeg gennem en æret Rigsdagsmands Udtalelser har seet en særdeles stærk Opfordring til at afholde mig fra Alt, hvad der paa nogen Maade kunde have Udseende af at være doctrinairt juridisk, udtale mig paa en saadan Maade, at Ingen skal beskjede mig for at tale som den, der troer at kunne gjøre sig gjældende som lærd Jurist eller gjøre Regning paa, at hans Argumenter ad den Bei skulle kunne skaffe sig Indgang; jeg skal tage Sagen aldeles praktisk, og jeg tør antage, at man ikke ubetinget vil troe om mig, at min Overtøelse af

Sagen alene har funden Sted i Studereværelset, idet dog vistnok de forskjellige Stadier paa Embedsbanen, jeg har gennemgaaet, maae fremkalde nogen Overbeviisning om, at jeg ogsaa kender Forholdene i det virkelige Liv. Jeg skal da villig erkende, at den Tanke, som har ledet den ærebe Forslagsstiller (Drejer) til at gjøre en Sondring mellem Klager og Ansøgninger, indeholder noget særdeles Sandt og Rigtigt; men jeg troer tillige, at saa rigtig den end er, vil den dog, naar den føres over i det virkelige Liv, blive uden al praktisk Betydning. Saa godt end denne Sondring tager sig ud, naar man opstiller den i et System eller i en Lov, vil den dog ikke kunne føre nogen Nytte med sig i det virkelige Liv. Jeg vil ikke tale om, at det mangen Gang kan være vanskeligt nok at bestemme, om et Andragende er en Klage eller en Ansøgning. At give en Definition vil vel ikke være saa vanskeligt; men naar Anvendelsen af de forskjellige Bestemmelser i Loven skal være afhængig af, om Andragendet hører til den ene eller til den anden Art, vil det fremkalde Vanskeligheder. Jeg tillod mig at sige, at jeg vilde afholde mig fra Alt, hvad man kunde kalde doctrinairt juridisk, og jeg skal derfor blot bemærke, at der — jeg vil ikke sige altid, men særdeles hyppig — vil i Andragendet finde en saadan Sammenfletning Sted af Klage og Ansøgning, at man virkelig ikke kan sige, om det er en Klage eller Ansøgning, thi det er begge Dele, og Sondringen kan saaledes ikke gennemføres. Det er ganske naturligt, at der meget hyppig maa finde en saadan Sammenfletning Sted. Jeg vil ikke tale om, at det hyppigst er Tilfældet, at der i Klagen refereres til et Forhold, der er udtøist ved, at en Ansøgning tidligere er bleven afflaet; i dette Tilfælde gjentager man jo Ansøgningen ved at føre Klage over, at den er bleven afflaet, og det vilde vistnok være en for stærk Fordring at stille til dem, for hvis Bedkommende Loven skal have Noget at betyde, at de skulde sørge for, at Andragendet blev skrevet netop saaledes, at man kunde sige: „den Deel af det er en Klage og hører ind under § 1, og den Deel af det er en Ansøgning og hører ind under § 2. Det vil saaledes vise sig i Umindelighed, at denne i og for sig saa smulle